

Adorate-díj

Laudáció

Egyszer volt, hol nem volt, néha az Óperenciás tengeren is túl, élt egyszer egy királyfi. Szép, ügybevaló legény volt, de az emberek széles mosolyáért, csengő hangjáért szerették a legjobban.

Hanem egy nap a királyfi unatkozni kezdett. Búcsút vett ős királyatyjától, síró édesanyjától, zsebre vágta drágaköves hangvilláját, és elindult kalandkeresőbe. Ment, mendegélt három nap, három éjjel, de semmi sem úgy történt, ahogyan remélte. Fél kézzel legyőzte az emberevő óriást, csukott szemmel is megtalálta a tündérek aranyalmáját, vígan felszökdécselt az égig érő paszuly tetejére, de még csak a szíve sem vert hevesebben. Búnak eresztette a fejét a királyfi:

– Hát semmi izgalom? Nulla kihívás?

Ebben a pillanatban azonban panaszosan csilingelő hang ütötte meg a fülét: – Királyfi, királyfi, kérlek, szabadíts meg!

A királyfi felemelte a fejét, és megpillantott egy gyönyörű, aranyhajú királykisasszonyt, aki bánatosan üldögélt hatalmas palotája ablakában. Égszínkék szeméből csak úgy peregtek a könnyek halovány orcájára.

– Egy gonosz tündér megátkozott: rab maradok, amíg játszópajtásom, a Harmincfejű Sárkány bűvös énekével fel nem nyitja palotám kapuját. Hetedhét országból sereglettek már a próbálkozók, de hiába a húszperces beéneklés, hasztalan a harminc új szemüveg a kottaolvasáshoz, mit sem ért a legkifejezettebb avizó, a sárkány éneke sosem volt elég tiszta és szépen zengő. A kapu hol nevetett, hol a kilincset csikorgatta kínjában, amikor a sárkány énekelni kezdett, de mindig zárva maradt.

A királyfi csak ekkor vette észre a fenevadat, aki a palota küszöbén kuporgott, és reménykedve dűnnyögött egy Lottimisét. Ám a kapu ezúttal is ingerülten zörgette a kopogtatóját: – Ugyan, ne röhögtesz, nem hallod, hogy a negyvenedik ütemben majdnem egy kis szekundot csúszol?

A királyfinak egyszeriben felcsillant a szeme. Marokra fogta a hangvilláját, felgyúrte az ingujját, és boldogan munkához látott. Csak úgy röpködtek pattogó utasításai:

– Ne izomból palántázva, hanem hosszan gereblyézve énekeld! Bátor, világosbarna hangot kérek! Bővérű kecskepásztorlányokra gondolj! Ne úgy énekeld, ahogy tudod, hanem ahogy mutatom!

Telt-múlt az idő, próba jött próbára, a sárkány harminc feje félig megfulladt a virágszimatolásban, megégette a nyelvét a forró krumpli, a lány szájpaddja a homlokáig emelkedett, ám alig röppent el három esztendő, és a királyfi kijelentette:

– Egészen vállalható. Kell négy hegedű, két trombita meg egy bőgő, de az orgona csak korabeli lehet!

Azzal felemelte a kezét, a harminc sárkányfej énekelni kezdett, és láss csodát: a kapu kémlelőnyílása elkerekedett ámulatában, a szerkezet finoman mozgásba lendült, és mire a *Xiang ge li la* utolsó akkordja is elhalt, szabad volt az út a palotába.

Az aranyhajú királykisasszony csak úgy repült lefelé a lépcsőn, a királyfi pedig a karjába kapta, megölelte, megcsókolta, és halkán a fülébe súgta: – Hoztam egy tízéves sheng puerh teát, megkóstoljuk?

Csaptak aztán hét országra szóló lakodalmat, és boldogan éltek az Óperenciás tengeren is túl, amíg meg nem haltak. A Harmincfejű Sárkány pedig a régi palotában mindig visszavárja a királylányt és a királyfit, aki megmutatta, hogy csodák nem csak a mesékben vannak, és igenis sárkányból is lehet pacsirta...

*

Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy a Harmincfejű... akarom mondani, az Adorate Kórus és Művészeti Egyesület díját átadjam a mi

Zoli királyfinknak

és további sikeres sárkányszelídítést kívánjak neki. ☺

**A díj jelképezzé őszinte elismerésünket
és köszönetünket!**